

DE RESERVISTA A PRIMERA LÍNEA DE FOC

Qui m'ho havia de dir?, paraules textuais de Leire Díez

Mai no sabreu si el que escric és veritat o mentida, jo tampoc. La cosa pública és tan complexa que en prou feines saps a quin partit representes.

Jo diria que sóc una bona dona. De joveneta tenia creences i esperances. Ja no sóc joveneta i m'interessa més la meva compte bancària que el canvi climàtic.

He mirat a Wikipedia i no diu si estic aparellada o no. En cas d'estar-ho puc assegurar que la parella no em treu el son. La política, en realitat tampoc, però sempre pot tocar-te el número complementari i rascar alguna cosa.

De lampisteria puc jurar que no en tinc ni idea, d'embolicar la troca sí. M'agrada. Et fa sentir més important. Des d'una vocalia de poble és difícil sobresortir i cal inventar-se'n alguna. La meva investigació és real i no. Pel que

recordo vaig intuir alguna de les males pràctiques que envolten qualsevol taula política i vaig pensar que m'ompliria les tardes del diumenge escrivint un informe i al final m'anomenaven secretària d'alguna cosa. Per ètica política no us diré quines informacions he aconseguit recopilar i quines m'he inventat. Segui el que sigui, a hidrocarburs hi ha marro. Els jutges no són "trigo limpio", la policia tampoc i el Balas només amb el nom ja paga. El que volia dir; que no diré la veritat però que tampoc és massa important. Jo no he arribat mai ni a les portes d'un ministeri i així poc merder pots fer. Jo sempre he estat un peó reserva.

Si voleu un consell, ocupeu-vos de coses més important i deixeu-me en pau.

UNA MINA DE POBRESA

Els mestres de la Mina demanen protecció

La Mina és un barri a les afores de Barcelona creat artificialment per eradicar mitjançant real decret, zones com el Camp de la Bota, la Perona o d'altres on vivien en barraques bona part de l'immigració dels seixanta. La solució com tantes vegades va ser pitjor que la realitat existent. Es va passar de les barraques a edificacions de deu pisos absolutament deficientes en construcció i serveis. I la gent va seguir sent marginada. Fins ara.

Que amb el sentit de ciutat i societat que impera a casa nostra la Mina sigui un problema, era d'esperar. Que alguna vegada abans de fer un projecte de neteja es pensi amb la gent que entaforem en espais d'aquests tipus, és, pel que sembla, utopia.

I mentre, "problemes" i reaccions

massa infantils. La Mina és una mina de delinqüència, ho sabem tots però els seus habitants es queixen quan hi roden una pel·lícula sobre marginalitat. Pell massa fina.

Els mestres de l'escola pública de la

Mina, haurien de saber alguna cosa del seu destí. No van a Pedralbes, van al pou de la societat on són freqüents mostres d'agressivitat. Cal demanar suport psicològic per enfrontar-se als habitants de la Mina?